

stati vejica (ne pika). Na str. 104. so akcentuirane v 3. verzu 5. strofe besede tako-le: „Bolézen so útroki húdi“ — na str. 105. pa v 3. verzu zadnje strofe takó: „A, mamka, tí nisi nikóli.“ Na str. 116. mora v 5. strofi 2. verzu stati *sój* (ne svoj) „Solnca nam priča sój zlat. Na str. 153. mora v 2. strofi od spodaj stati *vsprejeti* (ne: vprejeti). Namestu „meá“ (prepozicija) naj rajši povsod stoji „mej“.

A. Ašerc

Popravek. V poslednjem poročilu o »Izvestjih muzejskega društva« je po ne-ljubi pomoti v rokopisu izostala beležka o članku »Slovenski ‚mansus‘ in slovenska ‚hoba‘«. Dotično mesto sluj takó-le: V članku »Slovenska osebna imena v starih listinah« je zbral g. prof. *J. Scheinigg* iz Redlichovega dela »Die Traditionsbücher des Hochstiftes Brixen vom 10. bis in das 14. Jahrhundert« blizu petdeset slovenskih imen, ki se nanašajo na posestva briksenskih škofov, in sicer na Bled in bleško okolico. Potem navaja gosp. prof. *dr. Fr. Kos* v članku »Slovenski ‚mansus‘ in slovenska ‚hoba‘« več vzgledov, iz katerih je razvidno, da so bile slovenske kmetije v 11. in 12. stoletji na zemlji, kjer sedaj gospoduje nemščina, namreč po Gorenjem in Spodnjem Štajerskem, po Gorenjem Koroškem in celó po Dolenjem Avstrijskem.

Listnica. V poslednjem času nam je došlo mnogo člankov takó pripovedne kakor znanstvene vsebine, ki so nam vesel dokaz, da si naš list pridobiva čimdalje več zaupanja med gg. pisatelji slovenskimi. Izmed teh spisov priobčujemo že v denašnji številki »Olgo« iz peresa našega dičnega *Stritarja*, katerega smo, žal, pogrešali toliko časa, in v prihodnji številki izide tega književnika krasna pesem »Večerna«. Izmed drugih spisov naj bodo tukaj zlasti navedene te-le večje povesti in razprave: »Khevenhüllerjeva vojska na Turke«, spisal prof. *Ivan Steklasa*, »Svatba na Selih«, spisal *Podgoričan*, »Kako se branijo rastline nepoklicanih gostov«, spisal prof. *M. Čilenšek*, »Aforizmi o prijateljstvu«, spisala *Pavlina Pajkova*, »Tri dni ob Sprevi«, spisal *J. Mantuani*, »Obljuba«, spisala *Pavlina Pajkova*, »Herondovi nimiambi«, spisal prof. *R. Perušek*, »Spomini na župnika Trstenjaka«, spisal prof. *dr. Janko Pajk*, in končno zanimljiva razprava o Koranu, katero nam je poslal neimenovan pisatelj. Gg. pisatelje prosimo uljudno potrpljenja, ako jim zaradi tesnega prostora ne moremo tako ustrezati, kakor bi radi; njih spisi izidejo, čim prej bode mogoče.

Radijski. Hvala. Prihodnjič. — Dobroslov. O priliki. Pošljite nam še kaj. — Brežan. Kadar bode prostor dopuščal. — Ogin. Jedno o priliki.

† **Radoslav Lopašič.** Završuje denašnji list, prejeli smo poročilo, da je v Zagrebu dne 25. m. m. po daljši bolezní preminil zaslužni podpredsednik »Matici Hrvaški«, *Radoslav Lopašič*, umirovljeni tajnik kr. deželne vlade, dopisujoči član »Jugoslovanske akademije znanostij in umetnostij«, častni član mesta Karlovca i. t. d. Obširneje se bomo pokojnika spominjali v prihodnji številki.

„Ljubljanski Zvon“

izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stoji vse leto 4 gld. 60 kr., pol leta 2 gld. 30., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 gld. 60 kr. na leto.

Posamezni zvezki se dobivajo po 40 kr.

Izdajatelj **Janko Kersnik**. — Odgovorni urednik **dr. Ivan Tavčar**.
Upravništvo »Národna Tiskarna« Kongresni trg št. 12. v Ljubljani.

Tiska »Národna Tiskarna« v Ljubljani.

krasnine. Vse to kaže, da je takrat na Kranjskem živel národ, ki se je rad lepotil in se veselil gizdave oprave. G. predavatelj je vpletel v svoj govor razne refleksije, iz katerih smo razvideli, da je zveden starinar. Mnogobrojni poslušalci, med njimi nekateri deželni poslanci, pohvalili so g. Pečnika z živahnimi dobroklici.

A. Kaspret.

»Razmere gorenjskih kmetov okolo leta 1500.« »Kmetovalec« je v svoji 9. letošnji številki začel priobčevati to razpravo, katero je v našem listu leta 1891. objavil g. prof. A. Kaspret. C. kr. kmetijska družba, ki v svojem uradnem glasilu po dveh letih ponatiskuje Kaspretov spis, daje s tem najlepše priznanje, da je góri omenjena razprava temeljita, poučna in zanimljiva sósebnó za zgodovino kranjskega kmetijstva.

Stenograf. Glasilo hrvatskog stenografskog društva u Zagrebu. — Došla nam je 1. in 2. številka letošnjega „Stenografa“, katerega izdaja prof. Fr. Magdić v Zagrebu. List prinaša mimo drugih zanimljivostij tudi oddelek o slovenski stenografiji, in zato bodi toplo priporočen našim stenografom v izdatno podporo. Iz poročila o četrtem shodu čeških stenografov leta 1891. posnemljemo, da sta dotičnemu znanstveno-brzopisnemu odboru, v katerem čitamo poleg drugih imeni gg. Bezenška in Magdiča, došla tudi dva nova stenografska sestava; jednega je poslal g. Plichal (Ig. Zeplichal), drugega g. Zupan.

Novo hrvaško gledališče v Spletu se je otvorilo dné 6. m. m. s predstavo Demetrove tragedije „Teute“, pri kateri so sodelovali odlični umetniki zagrebškega gledališča. Otvoritev se je zvršila jako slovesno vpríčo mnogoštevilnih gostov iz vseh pokrajin hrvaških.

† Radoslav Lopašič. Omenili smo že, da je dné 25. malega travna umrl Radoslav Lopašič, znameniti hrvaški zgodovinar in nabíratelj hrvaških spomenikov. Porojen leta 1835. v Karlovcí, služil je po dovršenih studijah za kotarskega pristava, prišel kesneje za sodnika v Severin, leta 1875. pa v Zagreb, kjer so ga imenovali za vladnega tajnika. Pred tremi leti je bil umirovljen. Lopašičeva pridnost je bila neumorna. Najrajši se je bavil s hrvaško zgodovino in je v tridesetih letih svojeróčno prepisal in zbral preko desettisoč važnih starih listin. V književnosti se je oglasil leta 1862. s spisom „Smrt Petra Zrinskoga i njegova druga Franje Frankopana“, ki je izšel v „Leptiru“, potem pa je sodeloval pri raznih listih in pridno pisal za „Matico“, ki je objavila njega krasno monografijo „Karlovac“, „Dva hrvatska junaka: Marko Mesíc i Luka Ibrísimović“ in „Bihać“. Spis „Gradovi u bivšoj hrvatskoj Krajini“ dá „Matica“ skoro v tisek. Leta 1883. je bil Lopašič izbran za dopisujočega člana jugoslovanske akademije, za katero je sestavil svoje največje delo »Acta historiam Confinii militaris croatici illustrantia«. Izročil ji je tudi važne „Hrvatske spomenike“ in prezuamenite „Hrvatske urbare“ od srednjega veka do XVIII. stoletja, ki skoro izidejo v tisku. — Lopašičeva smrt je bridka izguba za hrvaško znanstveno književnost; bodi mu blag spomin!

† Mirko Bogović. Dné 4. m. m. je umrl v Zagrebu jeden najplodovitejših pisateljev nekdanje ilirske dóbe, Mirko Bogović, v 77. letu svojem. Izmed njegovih del navajamo sosebnó pesemske zbirke: „Ljubice“, „Smilje i Kovilje“, „Domorodne glase“, „Vinjage“ in „Strelice“. Mimo tega je spisal drame „Frankopan“, „Stjepan, poslednji kralj bosanski“ in „Matija Gubec“, katera se prišteva najboljšim hrvaškim dramam. Za absolutizma je ustanovil list „Domobran“, katerega so mu, pa ustavili; leta 1852. je uređoval zabavnik „Neven“. Dasi se je na stara leta izneveril prvotnim svojim nazorom, v književnosti si je venderle pridobil častno ime. Bil je član jugoslovanske akademije od nje ustanovitve, t. j. od leta 1867.